

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Horváth Zoltán jogtanácsos által képviselt felperesnek, a dr. Ruttner György ügyvéd által képviselt alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében, - melybe a felperes pernyertessége érdekében a dr. Scheffer Zsolt jogtanácsos által képviselt ... Biztosító Zártkörűen Működő Részvénytársaság beavatkozott -, a Fővárosi Bíróság 2008. szeptember 12. napján meghozott, P/P-IV.13.P.20.844/2008/6. számú ítélete ellen, a felperes részéről 7. és 8. sorszáмок alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 250.000 (kettőszázötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a le nem rótt 553.266 (ötszázötvenháromezer-kettőszázhatvanhat) forint fellebbezési eljárási illeték az államot terheli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az alperes a tulajdonában álló ... forgalmi rendszámú 'A' típusú személygépkocsira a felperesi beavatkozóval kötött felelősségbiztosítási szerződést. A negyedévente esedékes biztosítási díjrészletek közül a második negyedévit 2004. április 20-án egyenlítette ki. 2004. április 22-én az alperes a gépkocsit eladta, majd az iratokhoz csatolt okirat szerint az adásvételi szerződést felbontották.

Az alperes a gépkocsival 2004. május 2-án közlekedési balesetet okozott; több személygépkocsit megrongált és személyi sérülés is történt.

A felperesi beavatkozó a károk megtérítését megtagadta arra hivatkozva, hogy a gépkocsi elidegenítésével a biztosítási érdek megszűnése folytán a felelősségbiztosítási szerződés a baleset előtt megszűnt. Az alperes által okozott baleset károsultjainak a felperes nyújtott kártérítést, részükre összesen 9.221.102 forintot fizetett.

A felperes keresetében 9.221.102 forint és kamatai megfizetésére kérte az alperest kötelezni.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Azzal védekezett, hogy az adásvételi szerződést felbontották, a gépkocsi a tulajdonában maradt, így a biztosítási érdeke fennállt, ezért a biztosítási szerződés nem szűnt meg.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította, azzal az indokolással, hogy a Ptk. 117. § (2) bekezdése értelmében a gépkocsi tulajdonosa az adásvételi szerződés ellenére az alperes maradt, mert a gépkocsit nem adta a vevőnek birtokba, így a tulajdonjog nem szállt át a vevőre.

A felperes fellebbezése folytán az ítéltábla az első fokú ítéletet hatályon kívül helyezte. További bizonyítást tartott szükségesnek, mert az adásvételi szerződést tartalmazó okirat szövege szerint az adásvételi szerződés teljesítése is megtörtént. Szükségesnek tartotta a vevő, valamint azoknak a személyeknek a tanúkénti kihallgatását, akik vallomásukkal igazolni tudják, hogy az alperes a gépkocsit nem adta a vevő birtokába és az alperes a gépkocsit a baleset okozásakor is, mint tulajdonos birtokolta.

A megismételt eljárásban meghozott ítéletével az elsőfokú bíróság a keresetet ismételten elutasította.

Az ítéletének indokolása szerint a perben kihallgatott tanúk vallomása megerősítette, hogy a gépkocsi az adásvételi szerződés megkötését követően is az alperes birtokában maradt; a Ptk. 117. § (2) bekezdése értelmében a tulajdonjog nem szállt át a vevőre, a gépkocsit az alperes a balesetkor is tulajdonosként és nem más jogcímen birtokolta. A biztosítási szerződés így a biztosítási érdek megszűnése folytán nem vesztette hatályát.

A felperes a baleset idején hatályos, a gépjármű üzemeltetőjének kötelező felelősségbiztosításáról szóló 171/2000. (X. 13.) Kormányrendelet I. számú melléklete 17. § (7) bekezdése szerint csak a biztosítással nem rendelkező üzemeltető ellen érvényesíthet megtérítési igényt. Az alperesnek volt felelősségbiztosítási szerződése, ezért a felperes vele szemben érvényesített megtérítési igénye alaptalan volt, ezért a keresetet el kellett utasítani.

A vevő lakcímének felkutatására tett intézkedések nem jártak eredménnyel, a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján azonban elegendőek voltak annak megállapításához, hogy a gépkocsi nem került ki az alperes birtokából.

A felperes fellebbezésében az első fokú ítélet megváltoztatását és az alperes keresetnek megfelelő marasztalását kérte.

Azzal érvelt, hogy az adásvételi szerződést tartalmazó okiratban foglaltakkal szemben az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a gépkocsi birtokát nem adta át a vevőnek. Hangsúlyozta, hogy a kihallgatott tanúk elfogulatlanok nem voltak tekinthetők, „hiszen közeli kapcsolatban állnak az alperessel”. Az alperes az

adásvételi szerződést a beavatkozó keletbélyegzője szerint 2004. május 26-án küldte meg a beavatkozónak, ami arra utal, hogy az alperes az adásvételi szerződést még ekkor is fennállónak tekintette. Az adásvétel felbontásáról kiállított okirat csak 2004. június 30-án érkezett meg a biztosítóhoz. Ez a tény szintén a biztosítási érdek megszűnésével kapcsolatos álláspontját támogatja.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az első fokú ítélet helybenhagyására irányult. Előadta, hogy az adásvételi szerződésről kiállított okirat a felperes állításával ellentétben nem tartalmazza, hogy a gépkocsi birtokbaadása megtörtént. Az, hogy a tanúk az alperes ismerősei voltak, nem teszi a vallomásukat aggályossá. Az alperessel semmilyen kapcsolatban nem lévő tanúk a perbeli tényre nézve nem is tudtak volna nyilatkozni.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerű, a másodfokú eljárásban nem kifogásolható mérlegelésével jutott arra a következtetésre, hogy az adásvételi szerződést a felek nem teljesítették; a gépkocsi az adásvételi szerződés megkötését követően is az alperes birtokában maradt, így a tulajdonjog a vevőre nem szállt át, és így az alperes biztosítási érdeke sem szűnt meg.

A birtokhoz rendszerint a tulajdonjog védelme is kapcsolódik. Az alperes a balesetkor a gépkocsi birtokában volt, ami amellet szoló bizonyíték az adásvételi szerződéssel szemben, hogy az adásvételi szerződés teljesítése még nem történt meg és az alperes a gépkocsi tulajdonosa volt. Alappal hivatkozott a felperesi állítással szemben a fellebbezési tárgyaláson az alperes arra, hogy az adásvételi szerződésről kiállított okirat nem tartalmazza: a gépkocsi birtokbaadása az adásvételi szerződés megkötésével egyidejűleg megtörtént.

A perben kihallgatott tanúk alperes állításait alátámasztó vallomása csupán annál fogva, hogy az alperessel baráti viszonyban, illetve ismeretségben voltak, önmagában a vallomásaikat még nem tette aggályossá. Az a körülmény pedig, hogy az adásvételi szerződést tartalmazó okiratot az alperes a saját érdekeivel ellentétesen eljárva, a balesetet követően küldte meg a felperesi beavatkozónak, a pert egyéb bizonyítékaival egybevetve, nem elégséges annak megállapítására, hogy az adásvétel teljesítése is megtörtént.

A bizonyítékok felülmérlegelésével az elsőfokú bíróság által megállapítottól eltérő tényállás megállapítására az ítéltábla a kifejtettekre tekintettel elégséges okot nem látott. A helyesen megállapított tényállásból pedig az elsőfokú bíróság által levont jogi következtetés helyes.

Mindezért az ítéltábla az első fokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A sikertelenül fellebbező felperes a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes fellebbezési perköltségét is megtéríteni.

Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés d) pontja értelmében a felperes személyes illetékmentes, ezért a le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2009. május 29.

Dr. Molnár Ambrus s. k. a tanács elnöke, Dr. Szücs József s. k. előadó bíró, Dr. Németh László s. k. bíró